ΜΙ' ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ

ΑΠ' ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ἡ Ζωή Θεοφιλᾶ, μιὰ πεντάμορφη Ρωμηποῦλα τῆς σκλαβωμένης Πόλης, ἔχει ἀρραβωνιαστεῖ μὲ τὸ Βασίλη Ἀγιοβλασίτη. Ὁ ἀρραβωνιαστικός της, ἐπειδὴ θέλησε νὰ γιορτάση τοὺς γάμους του ὅσο τὸ δυνατὸ πιὸ λαμπρά, φεύγει γιὰ τὴν Κρήτη γιὰ νὰ φέρη ἐκλεκτὰ γλυκὰ κρασιά. Μιὰ μέρα, ἐνῶ ἡ Ζωὴ πήγαινε στὸ λουτρό, ἕνας πλούσιος καὶ δυνατὸς Τοῦρκος ἄρχοντας, ὁ ὀγδοντάρης Μουχτὰρ ἀγᾶς, τὴ βλέπει στὸ δρόμο του καὶ θαμπωμένος ἀπ' τὴν ὀμορφιά της, πλησιάζει τὴ νέα κι' ἀρχίζει νὰ τῆς μιλᾶη τρυφερὰ καὶ παθητικά. Σὰν ἔφτασαν στὰ λουτρά, ὁ Μουχτὰρ ἀποχαιρέτησε τὴ Ζωή, τὴν ὁποία ἄρχισαν νὰ βασανίζουν κακὰ προαισθήματα. Τὴν ἄλλη μέρα πράγματι πρωΐ-πρωΐ, ὁ Τοῦρκος ἄρχοντας πηγαίνει στὸ σπίτι τοῦ Θεοφιλᾶ καὶ τοῦ ζητάει τὴν κόρη του σὲ γάμο. Ὁ γέρος ὅμως τοῦ ἀπαντάει πὼς εἶνε ἀρραβωνιασμένη. Τότε ὁ ἀγᾶς τὸν ἀπειλεῖ μὲ τὶς μεγαλείτερες ἐκδικήσεις κ' ἔτσι στὸ τέλος ἡ Ζωή, θέλοντας καὶ μή, δέχεται νὰ γίνη σύζυγός του... Λίγον καιρὸ μετὰ τὸ γάμο τους ξανανόρισε στὴν Πόλη ὁ Βασίλης, ὁ ὁποῖος κοντεψε νὰ τρελλαθῆ μαθαίνοντας τὴ δυστυχία του. Κατορθώνει ὅμως νὰ δώση στὴ Ζωὴ ἕνα ραντεβοῦ καὶ οἱ δυὸ ἐρασταὶ ξανασμίγουν πάλι... Μὰ κάποιος ὑπηρέτης τοῦ Μουχτὰρ ἀγᾶ τοὺς ἀντιλαμβάνεται καὶ τοὺς καταγγέλλει στὸν κύριό του...

.....

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Μουχτὰρ ἀγᾶς μόλις τοῦ πέρασε ἡ πρώτη του ἐντύπωσις ἀπὸ τὴν τρομερὴ ἀποκάλυψη καὶ κατώρθωσε νὰ συγκρατήση κάπως τὴ μανία καὶ τὴν ὀργή του, σκέφτηκε μὲ ποιὸ τρόπο θὰ μποροῦσε νὰ πάση καὶ τοὺς δυὸ ἐρωτευμένους μαζὺ στὴν ὥρα τοῦ ραντεβοῦ τους, ἔτσι ποὺ ἡ προδοσία τους νὰ εἶνε πειὰ ὁλοφάνερη καὶ νὰ μὴν μπορῆ κανεὶς νὰ τὴν ἀμφισβητήση. Γιατί, ὅπως εἴπαμε, ὁ Βασίλης εἶχε μεγάλες συμπάθειες στὴν Πόλη, ὄχι μόνο μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ τῶν Τούρκων, οἱ ὁποῖοι τὸν θαυμάζαν καὶ τὸν ἀγαποῦσαν γιὰ τὴν ὀμορφιά του, τὴ λεβεντιά του καὶ τὴν παλληκαριά του.

Γύρισε λοιπὸν στὸ παλάτι του κ' ἐκεῖ, ἀφοῦ συγκέντρωσε ὅλους τοὺς ὑπηρέτες του, τοὺς ὑποσχέθηκε νὰ δώση μεγάλη ἀμοιβὴ σὲ ὅποιον ἀπ' αὐτοὺς θὰ κατώρθωνε νὰ τρέξη νὰ τὸν εἰδοποιήση τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ ὁ Βασίλης θἄμπαινε μέσα στὸ περιβόλι του...

Τὸ περιβόλι ἦταν βέβαια πολὺ μεγάλο, μὰ κ' οἱ ὑπηρέτες ἦσαν πολλοὶ κ' ἔτσι μποροῦσαν νὰ τὸ ἐπιβλέπουν. Σκορπίστηκαν λοιπὸν σ' αὐτὸ κ' ἀγρυπνοῦσαν νύχτα καὶ μέρα μὴ τυχὸν καὶ τοὺς ξεφύγει ὁ Χριστιανός...

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἀπόγευμα, ὁ Βασίλης Ἀγιοβλασίτης, ὡραῖος, κομψός, λιγερός, ἔφτασε ἀμέριμνος, ὅπως πάντα, κατὰ τὶς τέσσερες ἡ ὥρα, ἔξω ἀπὸ τὸ περιβόλι τοῦ ἀγᾶ...

Χωρὶς νὰ ὑποψιάζεται ὁ φτωχὸς τίποτε, σκαρφάλωσε γρήγορα—γρήγορα στὴ μάντρα καὶ πήδησε μέσα...

Κατόπιν χαρούμενος, γιατὶ σὲ λίγο θἄσφιγγε μέσα στὴν ἀγκαλιὰ του τὴν ἀγατημένη του, προχώρησε πρὸς τὸ σύδεντρο, ὅπου τὸν ἐπερίμενε συνήθως ἡ Ζωή.

Πράγματι, ἡ γυναῖκα τοῦ Μουχτὰρ ἀγᾶ βρισκόταν ἐκεῖ... Μὰ ἦταν χλωμὴ σὰν πτῶμα καὶ τὰ χείλη της ἔτρεμαν.

Ὁ Βασίλης τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴ ρώτησε μὲ τρυφερότητα :

— Τί ἔχεις, ἀγατημένη μου ;... Γιατί τρέμεις ;

Ἡ Ζωὴ ἀποτραβήχτηκε φοβισμένη ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του, ἔρριξε γύρω της ἕνα ἀνήσυχο βλέμμα καὶ τοῦ ἀπάντησε τραυλίζοντας :

— Βασίλη... Φύγε !... φύγε !... Μὴν ξανάρθῃς πειὰ ἐδῶ... Καλύτερα εἶνε νὰ χωρίσουμε γιὰ πάντα... Ἀλλοιῶς εἶμαστε χαμένοι κ' οἱ δυό....

Ὁ Βασίλης δὲν ἔχασε τὴν ψυχραιμία του, ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ τῆς φίλης του καὶ τὴ ρώτησε :

— Μὰ τί εἶνε λοιπόν ;... Τί συμβαίνει ;... Ἐξηγήσου !...

Τότε ἡ Ζωὴ ἔβγαλε ἀπ' τὸν κόρφο της ἕνα γράμμα καὶ τοῦ τὸ ἔδωσε.

Τὸ γράμμα αὐτό, σημείωμα μᾶλλον, ἔγραφε τὰ ἑξῆς :

«Ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες σας, ὁ ὁποῖος ἦταν ἄλλοτε δικός μου ὑπηρέτης, ἦλθε καὶ μοῦ εἶπε πὼς ὁ σύζυγός σας ἔμαθε τὶς μυστικές σας συνεντεύξεις μὲ τὸν παλιὸ μνηστῆρα σας. Ὁ ἀγᾶς μελετᾶ ἐναντίον σας τρομερὴ ἐκδίκησι. Φυλαχθῆτε.

»Σᾶς προειδοποιῶ, γιατὶ πάντοτε, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ σᾶς γνώμισα, ἔννοιωθα γιὰ σᾶς βαθειὰ ἐκτίμησι καὶ θαυμασμό. Μ.»

Τὸ γράμμα αὐτὸ προερχόταν ἀπὸ τὸ Μεχμὲτ μπέη, ὁ ὁποῖος ἀγαποῦσε μ' ἕναν τρυφερὸ καὶ μυστικὸ ἔρωτα τὴ Ζωὴ καὶ προσπαθοῦσε τώρα νὰ τὴ σώση....

Ὁ νέος Ἀγιοβλασίτης, μόλις τὸ διάβασε, τὸ ἔσκισε σὲ μικρὰ κομμάτια καὶ κατόπιν, πλησιάζοντας τὴν ἀγατημένη του, τῆς πέρασε προστατευτικὰ τὸ χέρι γύρω ἀπ' τὴ μέση της καὶ τῆς εἶπε γιὰ νὰ τὴν ἐνθαρρύνη :

— Μὴ φοβᾶσαι, χρυσῆ μου Ζωή !... Ὅ,τι κ' ἂν συμβῆ, εἶμ' ἐγὼ ἐδῶ.

Κατὰ βάθος ὅμως ἀνησυχοῦσε τρομερὰ κ' ὁ ἴδιος, ὄχι γιὰ τὸν ἑαυτό του, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀγατημένη του.... Πῶς θὰ τὴν προστάτευε αὐτός, ὁ σκλάβος Χριστιανός, ἀπὸ τὸν παντοδύναμο ἀγᾶ, τώρα ποὺ ὁ τελευταῖος εἶχε μάθει τὴν προδοσία της ;

Γι' αὐτό, ἀφοῦ σκέφτηκε λίγο, τῆς εἶπε :

— Ἄκουσε, ἀγατημένη μου, ἡ μόνη ἐλπίδα σωτηρίας εἶνε νὰ φύγουμε... Νὰ φύγουμε μακρυὰ ἀπὸ δῶ καὶ νὰ πᾶμε σ' ἄλλα μέρη ποὺ δὲν ἀνήκουν στοὺς Τούρκους. Ἐκεῖ θὰ παντρευτοῦμε, θὰ εἶμαστε εὐτυχισμένοι καὶ θὰ ζήσουμε πάντα ἀχώριστοι... Ἐγὼ τώρα θὰ φύγω, μὰ τὴ νύχτα στὶς ἕντεκα, τὴν ὥρα ποὺ ὅλοι θὰ κοιμοῦνται μέσ' στὸ παλάτι, φρόντισε νὰ βγῆς κρυφὰ ἔξω καὶ νἄρθῃς ἐδῶ, ὅπου θὰ σὲ περιμένω πάλι... Πηγαίνω τώρα νὰ βρῶ ἕνα καράβι ποὺ θὰ μᾶς πάρη καὶ θὰ μᾶς πάη στοὺς τόπους τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εὐτυχίας.... Λοιπόν, σύμφωνοι ;.... Τὴ νύχτα στὶς ἕντεκα θαρρῆς ἐδῶ καὶ θὰ σὲ πάρω νὰ φύγουμε...

Μὰ ἐπειδὴ ἡ Ζωὴ δὲν τοῦ ἀπαντοῦσε τίποτε ἀπ' τὸν τρόμο της, ἐπρόσθεσε :

— Μὴ φοβᾶσαι, καλή μου. Ἔχε ἐμπιστοσύνη στὸ Θεὸ καὶ σὲ μένα.... Καλὴ ἀντάμωση στὶς ἕντεκα...

Καὶ ἀφοῦ τὴ φίλησε μιὰ ἀκόμα φορά, ἀπομακρύνθηκε γρήγορα—γρήγορα, μὲ τὴν ἐλπίδα μέσ' στὴν καρδιά του, ἐνῶ ἡ Ζωὴ πῆρε τὸν ἀντίθετο δρόμο, διευθυνομένη πρὸς τὸ παλάτι τοῦ συζύγου της....

Πήγαινε μὲ τὸ κεφάλι της σκυφτό, γιατὶ μαῦρα καὶ φριχτὰ προαισθήματα βασάνιζαν τὴ σκέψι της....

Καὶ δὲν εἶχε καθόλου ἄδικο ν' ἀνησυχῆ τόσο...

Τὴν ὥρα ποὺ αὐτὴ βρισκόταν μὲ τὸν Βασίλη, ὁ Μουχτὰρ ἀγᾶς, κρυμμένος πίσω ἀπὸ μερικὰ δέντρα, τοὺς παρακολουθοῦσε... Ἕνας ὑπηρέτης, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀντιληφθεῖ τὸ Χριστιανὸ νέο νὰ μπαίνη μέσα στὸ περιβόλι, εἶχε τρέξει καὶ τὸν εἶχε φέρει στὸ μέρος τοῦ ραντεβοῦ τους.

Ὁ Ὀθωμανὸς ἄρχοντας ἄφριζε ἀπὸ τὴ μανία του, ὅσο τοὺς ἔβλεπε μαζύ....

Θὰ ἤθελε νὰ ὁρμήση ἐναντίον τους καὶ νὰ τοὺς σπαράξη μὲ τὰ ἴδια του τὰ νύχια... Ἄκουγε τὰ λόγια τους, ἄκουγε τὰ φιλιά τους καὶ ἡ λύσσα του μεγάλωνε ἀκόμα περισσότερο...

Ὡστόσο, ὅταν ἄκουσε τὸ Βασίλη νὰ προτείνη στὴν ἀγατημένη του νὰ τὴν κλέψη, χαμογέλασε μὲ μιὰ σατανικὴ εὐχαρίστησι :

— Ὡραῖα ! εἶπε. Θὰ σᾶς συγχωρήσω καλά...

Δὲν ἐτολμοῦσε ὅμως νὰ κάνη ἐκείνη τὴν ὥρα τίποτε... Γιατ' ἤξερε τὴ δύναμι τοῦ Βασίλη καὶ καταλάβαινε ὅτι οἱ ὑπηρέτες του δὲν θὰ τὰ ἔβγαζαν πέρα μαζύ του, παρ' ὅλον τὸν ἀριθμό τους. Γιὰ νὰ τὸν συλλάβη, ἤθελε ἀνθρώπους δυνατοὺς καὶ ρωμαλέους, καὶ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς τοὺς εἶχε...

Ὅταν λοιπὸν οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι χωρίστηκαν, ὁ Μουχτὰρ ἀγᾶς, ἀφοῦ προηγουμένως ἔβαλε ἕναν ὑπηρέτη του νὰ παρακολουθήση τὸ Βασίλη, ἔτρεξε γρήγορα στὸ στρατῶνα τῶν Γενιτσάρων, τῶν ὁποίων ὁ ἀρχηγὸς ἦταν φίλος του καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τὸν ἀφήση νὰ διαλέξη δέκα ἀπ' αὐτούς, γιὰ νὰ τοὺς χρησιμοποιήση σὲ κάποια δουλειά του.

(Ἀκολουθεῖ)

□ □ □ ΟΠΩΣ ΗΣΑΝ ΑΛΛΟΤΕ... □ □ □

Οἱ Ἕλληνες λόγιοι πρὸ... ἡμίσεως αἰῶνος!... Οἱ κ. κ. Θ. Βελλιανίτης, Γ. Δροσίνης καὶ Κωστῆς Παλαμᾶς